

dagen. Skomakarens lilla stuga var putsad och fin, och flaskorna med Gustaf III:s namnschiffer på tronade så inbjudande i hörnskapet. Byns unge män skrapade af sig snön på förstuguvristen, snöto sig i nälvarne (det var endast nämдемännens son, som hade råd att bestå sig med en blårutig näsduk), och skakade hand med den af belåtenhet strålände värden. Lästerna hade blifvit inhysta i en skrubb och öfver skomakaretaflan var lagd en ren duk.

— Nå, — sade nämдемännens Anders och kringbjöd, färskt snus af Sundbergs i Kalmar tillverkning, — tänker du inte gifta dig snart, Peter? Jag vet en tös, som skulle anstå dig.

Peter Qvist gjorde en knyck på nacken och frågade;

— Hvem skulle det vara?

— Hå kors, — utbrast en lång dräng med glämiga ögon och stråft lingult hår, — nämдемans Gertrud, vet jag; hon är tokig i "mästarn".

Det smickrade icke så litet Peter Qvist att få heta mästare, och han svarade för den skull, i det han slog i ett fullt glas åt drängen:

— Nämдемans Gertrud är en fager jанта och om du, Anders — — —

Han fick ej fullborda sitt indirekta frieri, ty i detsamma hördes bjellror klinga utanför stugan. Alla gästerna rusade till fönsterna, för att se hvad som nu stod på färde. Inom några ögonblick inträdde en ung man, friserad och grann och vände sig till Peter Qvist med dessa ord:

— Jag har rest lång väg i dag och är nästan förfrusen. Tillåter ni, att jag får hvila mig här en stund? Mitt namn är Wingelberg, grosshandlare från Malmö.

— Oändligt gerna, herr grosshandlare, oändligt gerna, svarade Peter Qvist under djupa buggningar. — Jag har några vänner hos mig i dag, och vill herrn hålla till godo med hvad jag förmår bjuda på, så — — —

— Se så, se så, — afbröt herr Wingelberg ogeneradt och nickade åt gästerna, inte något besvär för min skull. Jag fick höra i närmaste by, att herr Qvist hade ett litet nyårsgille, och som jag vet, att den gamla svenska gästfriheten

i synnerhet i Småland ännu hålles i helgd, så har jag tagit mig friheten, att nu anlita den. Men för all del, — slutade herr Wingelberg småleende och klappade den öfver herretiteln förtjuste Peter Qvist på axeln, — intet besvär för min skull, det undanber jag mig.

Herr Wingelbergs stora kappsäck inbars i stugan, skjutsbonden fick en sup med tilltugg och så vände han tillbaka.

Såsom förhållandet plägar vara, rädde till en början en viss blyghet i församlingen, ty en herremans uppträdande lägger alltid ett band på bonden och hans gelikar. Men tack vare det goda svenska renade bränvinet och den franska konjaken bortlades snart denna blyghet. Munterheten började blifva allmän. Peter Qvist sväfvade i sjunde himmelen och väl för tionde gången omtalade han sina reseintryck från Norrland. Herr Wingelberg behagade också omtala, att han under sommaren gjort en resa upp till Avasaksa, enkom för att se solen "dansa" under hela natten.

— Dansa, — upprepade den linhårige drängen och spärrade upp både mun och ögon. — Kan solen dansa?

— Ah, du förstår väl, min vän, — svarade herr Wingelberg nådigt, — att det endast är ett bildligt uttryck, som användes af män med lärdom. Solen står stilla, hon, men derigenom att jorden rör sig tycker man, att äfven solen gör det.

— Mycket rätt taladt, — bekräftade skolmästaren, som också hugnats med en inbjudning till festen. — Solen och sådana stjärnor, som stå stilla kallas med ett gemensamt namn för fixstjärnor.

Mellan herr Wingelberg och skolmästaren utspann sig nu ett lifligt och på sitt sätt lärdt samtal. Hvar och en hade sin uppfattning om saken. Då och då inflikade "mäster" Peter några ord, som han kom ihåg sedan han var i andra klassen, och trasslade sålunda in de båda disputerande ännu mera. Härunder anlätades glasen rätt flitigt, ty Peter Qvist var icke en vörd, som ville att hans gäster skulle törsta i hans hus. Men skolmästarens kläna hufvud och tomma mage lälde icke vid det mycket nöka-

lerandet; inom kort började han att slarfa på målet och snart randades den timme, då han, nickande med hufvudet åt alla sidor, beskedligt lade sig till hvila under skomakaretaflan, sedan han välvisligen först lofvat sin motståndare att dagen derpå bevisa, att "månen verkligen stod stilla i Ajalons och solen i Gideons dal."

Sedan skolmästarn så snöpligt sjunkit i Bacchi armar kommo herr Wingelberg och "mäster" Peter ihop, icke om solen och månen, utan om bästa formen på skodon. Herr Wingelberg visade äfven här, att hans teoretiska kunskaper icke voro att förakta, men hvad förslog det mot Peter Qvists. Denne talade med hög känsla om de studier han gjort under sin resa, och lofvade högtidligt, att han skulle förbättra böndernas fortkomstledamöter hvad det yttre beträffade, så att de icke vidare skulle behöfva skämmas att visa sig för folk.

— Och det skall inte kosta er mera för det, — bedyrade Peter Qvist, i det han lyftade ett fullt konjaksglas till ögonen och tömde det i ett enda drag.

— Hurra för mäster Peter, skrek den linhårige drängen, som nu började bli ovanligt upprymd. — Han är bättre än både prosten och länsmannen!

Sinnesstämningen blef allt mera lifvad, och när slutligen ett dragspels toner blandades med det glada skrattet, stod det icke längre till att hejda glädjen. Skomakaretaflan flyttades bort och nu svängde de raska smålandspojkarne om med hvarandra, så att det dånade i Peter Qvists stuga. Icke heller hade han något emot att hans gäster sleto sina stöflar; det kom honom tvärtom rätt väl till pass.

Herr Wingelberg var en stor dansmästare, det påstod han åtminstone sjelf. Också dansade han sednare på aftonen solodansar, hvilka så mycket behagade sällskapet, att alla omfamnade den "gemene" herrn. Wingelberg strålade af belåtenhet och "tryckte" tidt och ofta de närvarande; han var utrottröttlig i att roa.

— Herrn är en förbaskadt treflig kurre, — utropade slutligen mäster Peter, och herrn får lof att stanna kvar i natt. Det är alltid bättre att ligga i en god säng än att kalva på lands-